

alimara

Revista de Treball Social
Època 5 / **número 53** / Gener 2010

**Consell de
Mallorca**

Núm 53

Època 5. Gener 2010

Edita: Institut d'Afers Socials
Consell de Mallorca

Coordinació i redacció:
Servei de planificació i documentació.
General Riera, 67
07010 Palma

Els articles d'aquesta revista expressen únicament l'opinió
dels seus autors.

Anna Ferrer:
**«La gent ha assumit que som la successora de Vicenç,
però és molt difícil substituir una persona com ell»**

Jaume Mateu i Iolanda Pericàs
Redacció ALIMARA

Anna Ferrer, viuda de Vicenç Ferrer, és directora de programes de la Fundació Vicente Ferrer (FVF) a l'Índia, i després de la mort del cooperant és la cara visible de la fundació que aquest creà. Ferrer participà el passat mes de novembre en diferents actes que s'organitzaren a Mallorca, des del Consell i altres entitats, en memòria del seu marit.

Després de la desaparició de Vicenç Ferrer heu esdevingut el rostre la fundació que porta el seu nom. Com us sentiu en el paper de líder d'un gran projecte com aquest?

El problema és que jo no em sent la líder d'aquest projecte. Fa quaranta anys que hi treball i la gent ha assumit de forma natural que som la successora de Vicenç, però és molt difícil arribar a substituir una persona com ell. La clau del seu lideratge radicava en el fet que l'exercí tant a l'Índia com a occident, va ser capaç de fer feina amb la gent d'allà i la gent d'aquí. Això, ho vaig veure molt clar després de la seva mort, quan vaig començar

a rebre missatges de moltes persones a les que Vicenç havia ensenyat que hi havia la possibilitat de crear un món millor. De tota manera, la fundació segueix funcionant com sempre, com no podria ser d'una altra manera, perquè tenim una estructura molt consolidada.

La vostra fundació treballa per combatre la injustícia en un entorn especialment injust, on conviu la riquesa amb la pobresa extrema i es viu en una permanent lluita de castes. Com us enfrontau a això?

Fent feina a poc a poc, amb constància, dia a dia. Nosaltres treballam per millorar l'educació, la salut, l'estat de la terra, que són eines que els ajudaran a sortir de la pobresa. En els anys setanta i vuitanta hi havia un corrent d'opinió en matèria de cooperació internacional que sostenia que es podia usar la violència si era necessària per vèncer la discriminació. Nosaltres, fent tot el contrari, hem arribat al mateix punt.

Aleshores seríeu com una mena de Gandhi modern?

Tampoc no és això, nosaltres treballam seguint la mateixa línia de Gandhi, és com si fóssim el Gandhi del poble, però és molt complicat conjugar la pobresa de Gandhi amb la pragmàtica i la senzillesa de Vicenç.

Una de les constants de la vostra feina és, com ja hem dit abans, la lluita contra la diferenciació de castes, una qüestió molt present a la vida quotidiana de l'Índia.

Sí, feim feina sobretot amb els dàlits, la casta més baixa de la societat índia, però també treballam amb les castes altes, perquè són els qui tenen el poder, són els propietaris de les terres... En aquest sentit, el que intentam des de la fundació és aconseguir la independència social i econòmica dels dàlits. És una tasca difícil, però no impossible, treballant sempre amb constància, sense pausa i mirant cap al futur, millorant-ne la formació i l'educació, i, com deia Vicenç, «si no trobam la solució, ens ajudarà la providència».

Llavors pensau que l'educació, la cultura, ens fa lliures?

Sí, rotundament. Per aconseguir la independència d'aquestes persones és imprescindible. És més lent, però també és més segur.

Durant la conferència que pronunciàreu a l'IMAS, comentàreu que entre els principals problemes que s'han de solucionar hi ha el de la situació de violència cap a les dones.

A Anantapur, on nosaltres principalment treballam, funciona una societat amb una estructura patriarcal de la família, cosa que fa que la dona passi

sovint a un segon pla. Si, a això, hi afegim el problema de les castes, ens trobam que les dones són doblement marginades, per raó del gènere i de l'estatus dins la societat. I veig que això també es dona a occident.

Quan parlau dels reptes als que us enfrontau, feis referència a un nou camp de treball, el de les persones sense sostre. Treballau en això ara?

És un projecte que Vicenç tenia al cap abans de morir. Ara una de les properes actuacions que volem dur a terme és treballar per la integració social de les persones amb malalties mentals. Actualment, a la nostra zona d'acció no hi ha cap infraestructura per a persones adultes amb aquesta problemàtica. En aquest sentit, creim que és molt important mantenir-los integrats en l'entorn, però en un centre adequat per a les seves circumstàncies i aquest és ara un dels nostres projectes nous. Com passa també en altres països d'occident, els sense sostre solen ser persones que tenen alguna addicció, sobretot a l'alcohol, i el poc que tenen s'ho beuen, cosa que agreuja els problemes mentals que tenen i accentua més la marginació a la qual s'enfronten, és una mena de cercle viciós, del qual és molt difícil sortir sense ajuda.